

— Пъкъ и тя е чорбаджийска дъщеря, като тебе ли. . .

— Тъй мислят хората за мене:— какво съмъ азъ — едно дрипаво козарче, което цѣлъ день се катери по дърветата да лови гургуличета отъ гнѣздата и плете кошове за риба. Нека мислятъ. Ще видиме по-нататъкъ. Кжцитѣ и хамбаритѣ на Хаджи Ноя ще запаля.

— Плещишъ дивотни.

— Не ме познавашъ ти мене.

— Лесно е кжца да запалишъ, ама човѣшко сърце да запалишъ е мъчно. Да те видиме тамъ. Андрея бѣше полудилъ младитѣ. Слушаха го като вѣрни кучета. Че той, ако искаше да ги изведе на Бѣлитѣ брѣгове — и да имъ каже: скочете отъ канаритѣ, долу има имане — щѣха като слѣпи да се хвърлятъ. И ти му бѣше подъ ржката. Човѣкъ, който се бори за правдината — желѣзна му е думата.

Правъ е дѣдо Златанъ. Ходилъ по свѣта, додето краката му се изходятъ и очитѣ му се изгледатъ. Знае той. Ама азъ — кипи въ главата ми и приказвамъ, каквото ми смахне. И нося въ торбата си гуцери да плаша воловарчетата съ тѣхъ. И съмъ се заплесналъ подиръ Ганка, и съмъ се разперилъ съ батя Андрея да се мѣря.

— Дѣдо!

— Ей.

— Нищо ли нѣма да стане отъ мене?